

**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**
www.stnicholaschurch.net

Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

SFANTUL PROOROC ILIE TESVITEANUL

DUMINICA A SASEA DUPA RUSALII

Evangelia din Duminica a 6 a dupa Rusalii

In vremea aceea, intrand iarasi Iisus in Capernaum, dupa cateva zile s-a auzit ca este in casa. Si indata s-au adunat asa de multi, incat nu mai era loc nici inaintea usii, iar Dansul le graia cuvantul (lui Dumnezeu). Si au venit la El, aducand un slabanog, pe care-l purtau patru oameni. Dar, neputand ei din pricina multimii sa se apropie de El, au desfacut acoperisul casei unde era Iisus si, prin spartura, au coborat patul in care zacea slabanogul. Iar Iisus, vazand credinta lor, i-a zis slabanogului: Fiule, iertate iti sunt pacatele tale! Si erau acolo unii dintre carturari, care sedeau si cugetau in inimile lor: Pentru ce vorbeste Acesta astfel? El huleste. Cine poate sa ierte pacatele, fara numai singur Dumnezeu? Si indata, cunoscand Iisus cu duhul Lui ca asa cugetau ei in sine, a zis lor: De ce cugetati acestea in inimile voastre? Ce este mai usor, a zice slabanogului: Iertate iti sunt pacatele, sau a zice: Scoala-te, ia-ti patul tau si umbla? Dar ca sa stiti ca putere are Fiul Omului a ierta pacatele pe pamant, a zis slabanogului: Zic tie: Scoala-te, ia-ti patul tau si mergi la casa ta! Si s-a ridicat indata si, luandu-si patul, a iesit inaintea tuturor, incat erau toti uimiti si slaveau pe Dumnezeu, zicand: Asemenea lucruri n-am vazut niciodata.

(Mc. 2, 1-12)

Evangelia Duminicii a 6-a dupa Rusalii descrie minunea vindecarii slabanogului din Capernaum (Matei 9, 1-8). Aceasta Evanghelie ne descopera ca Hristos iarta pacatele si ii daruieste vindecare bolnavului tinand seama de credinta celor care aduc la El pe omul pacatos si bolnav: "Si vazand Iisus credinta lor i-a zis slabanogului: Fiule, iertate iti sunt pacatele tale!"

Asadar, Mantuitorul cunoaste nu doar boala celui aflat in suferinta, ci si credinta celor care se roaga pentru vindecarea lui. Din acest motiv, trebuie sa stim ca sunt vindecari daruite de Dumnezeu ca raspuns la rugaciunile altora pentru noi.

Pe de alta parte, rugaciunea altora pentru noi poate reaprinde dorul in noi dupa Dumnezeu atunci cand el dispare, sau poate face ca

rugaciunea noastra sa fie mai folositoare, mai fierbinte inaintea lui Dumnezeu. Faptul ca cei patru nu sunt mentionati dupa numele lor, sunt fara nume, arata ca orice persoana se poate ruga pentru noi, poate deveni un mijlocitor inaintea lui Dumnezeu pentru noi. La fel si noi pentru alti semeni.

Hristos il vindeca mai intai pe slabanog de boala sufleteasca prin iertarea pacatelor si apoi il vindeca si de boala trupeasca. Ii spune: "Fiule, iertate iti sunt pacatele tale" si dupa aceea "Ridica-te, ia-ti patul tau si mergi la casa ta". De aici reiese ca este esential ca atunci cand suferim, sa analizam daca la baza bolilor stau pacatele si dupa aceea sa vedem si cauzele trupesti care au dus la aparitia bolii. De multe ori, vindecarea sufletului aduce cu sine si vindecarea trupeasca.

Mantuitorul nu le descopera celor din jur care au fost pacatele care au dus la aparitia bolii. Nici chiar slabanogului nu-i spune. Atat de discret este. El graieste celui bolnav doar atat: Fiule iti sunt iertate pacatele, nu spune care pacate, cand, unde si de ce au fost savarsite. El nu judeca atunci cand iarta, ci deodata vindeca si ridica.

Un alt aspect pe care nu trebuie sa-l trecem cu vederea este acela ca slabanogul se intalneste cu Dumnezeu in suferinta. Remarcam aici ca suferinta poate sa aiba si un rol pedagogic in viata omului. Prin suferinta multi oameni au reusit sa-L cunoasca pe Dumnezeu. Prin ea multi oameni s-au intors din calea lor pacatoasa catre Dumnezeu sau au intarit unirea cu El.

Au fost si cazuri cand anumiti Parinti cereau de la Dumnezeu din nou boala de care fusesera tamaduiti, pentru ca simteau ca nu se mai bucurau de aceleasi daruri ca atunci cand erau in suferinta. Uneori, printr-o neputinta fizica a omului, marcata de o boala, se poate dezvolta puterea spirituala. Avem exemplul Sfantului Apostol Pavel, care a vindecat o multime de oameni, desi el insusi era bolnav trupest. El cere de trei ori sa fie vindecat, iar a treia oara i s-a raspuns: „Iti este de ajuns harul Meu, caci puterea Mea se desavarseste in slabiciune” (cf. II Corinteni 12, 7-9).

Evangelia din Duminica a 6 a dupa Rusalii nu doreste sa ne opreasca doar la vindecarea de boala trupeasca de care suferea paralyticul, pentru ca nu acesta este ultimul scop al Intruparii Domnului. Sigur ca prin aceasta vindecare, Domnul ne descopera puterea Sa dumnezeiasca, dar ceea ce este cel mai important este eliberarea noastra de pacat si de moarte.

Hristos ne daruieste si astazi tamaduire de bolile sufletesti si trupesti. El este si acum prezent si lucrator in Sfintele Taine ale Bisericii Sale care sunt lucrari de vindecare si mantuire. Sa cautam sa participam cat mai des la sfintele slujbe ca sa ne putem impartasi de puterea Sa dumnezeiasca.

Ilie, sfantul care aduce ploaia

Sfantul Proroc Ilie Tesviteanul este sarbatorit pe data de 20 iulie. Sfantul Ilie a fost fiul lui Sovac, un preot al Legii Vechi, care locuia in cetatea Tesve, din Galaad (Israel). De la numele acestei cetati, avem si numele prorocului de Tesviteanul. Se bucura de o cinstire deosebita din partea Bisericii, daca tinem seama de faptul ca ziua praznuirii sale este insemnata in calendar cu rosu, insemnare ce nu apare in acest fel la niciun alt proroc. Sfantul Ilie a trait cu peste opt sute de ani inainte de intruparea Mantuitorului, pe vremea regelui Ahab. Si-a desfasurat activitatea in regatul Israel din Samaria.

Potrivit traditiei, Sovac a vazut la nasterea lui Ilie, oameni imbracati in vesminte albe care il inveleau pe fiul sau in haine de foc si ii dadeau sa manance o flacara. Preotii templului din Ierusalim au interpretat vedenia astfel: Ilie a fost ales de Dumnezeu pentru slujirea profetica. Vechiul Testament istoriseste despre faptele lui minunate in cartile numite Regi (III Regi si IV Regi). De aici aflam ca Sfantul Ilie ajunge la curtea regelui Ahab si ii vesteste acestuia ca Dumnezeu va pedepsi poporul prin seceta, daca nu va lepada credinta in zeul Baal. Pentru ca regele, impreuna cu poporul lui Israel nesocotesc cele vestite de Ilie, nu va mai ploua timp de trei ani si jumătate.

Sfantul Ilie este nevoit sa se ascunda de mania regelui Ahab la paraul Cherit. Aici va fi hranit in chip minunat de corbi, care ii vor aduce dimineata paine si seara carne. Aceasta hrana era adusa de la Templul din Ierusalim, locul unde se aduceau jertfe de paine si de carne. Painea unita cu carnea, preinchipuia Euharistia, trupul Domnului.

Mai tarziu ajunge la vaduva din Sarepta Sidonului, unde il va invia pe fiul acesteia si ii va inmulti faina si uleiul. Comentatorii acestei minuni sustin ca Ilie nu se adreseaza in mod exclusiv poporului Israel, de vreme ce il invie pe fiul unei femei pagane. Iar aceasta fapta ar demonstra universalitatea lui Iahve. Alti comentatori spun ca invierea fiului vaduvei, preinchipuia invierea tanarului din Nain, iar faptul ca faina nu se termina era chipul inmultirii painilor pe care avea sa o faca Hristos.

Spre sfarsitul anilor de seceta, pentru cunoasterea adevaratului Dumnezeu, Sfantul Ilie ii propune imparatului sa ridice un jertfelnic pe Muntele Carmel si sa se roage mai intai prorocii lui Baal, apoi el lui Dumnezeu. Acesta a fost momentul in care Ilie a inlaturat cultul zeului Baal. El a reusit sa coboare foc din cer peste jertfa sa, ceea ce 450 de preoti ai lui Baal nu au reusit sa faca.

Din cartea a IV Regi, capitolul doi, aflam ca prorocul Ilie dupa ce a lasat ca urmas pe Elisei, a fost luat de un car de foc si inaltat la cer, fara a trece prin moarte. O parte din comentarii acestui text sustine ca Ilie a fost luat cu trupul la cer pentru ca este chipul contemplatiei, al rapirii de la materie.

Alti comentatori afirma ca scopul pentru care Ilie a fost ridicat cu trupul la cer, este acela ca el va reveni la sfarsitul lumii, ca un al doilea Inaintemergator al Mantuitorului, pentru a vesti a doua venire a lui Hristos spre a judeca neamul omenesc. Din Sfanta Scriptura aflam ca Ilie si Enoh sunt cei care nu au cunoscut moartea, dar in momentul in care vor veni sa pregateasca lumea pentru venirea lui Hristos in slava, se vor lupta cu Antihrist si vor fi omorati de el. Ei vor fi inviati de Hristos dupa ce Antihrist va fi nimicit.

Daca tinem seama ca raiul a fost inchis dupa caderea oamenilor in pacat, nu putem sa evitam intrebarea: unde a fost inaltat Sfantul Ilie? Sfantul Ioan Gura de Aur sustine ca Ilie a fost imbracat de Dumnezeu in haina ingereasca. Iar Sfantul Maxim Marturisorul afirma: "Dumnezeu a aratat din vechime maririle minunilor si semnelor si s-a folosit de modul innoirii, mutand spre alt chip de viata decat cel in trupul supus stricaciunii pe fericitii Ilie si Enoh, nu prin prefacerea firii, ci prin schimbarea conducerii si indrumarii ei". Aceste afirmatii ne-ar face sa vorbim de prezenta sa in lumea ingerilor.

Cinstea deosebita de care s-a bucurat Sfantul Ilie inaintea lui Dumnezeu, se vede in prezenta sa pe muntele Taborului alaturi de Moise, atunci cand Mantuitorul s-a schimbat la Fata inaintea ucenicilor Lui. Moise si Ilie au fost de fata langa Domnul in slava, primul ca primitorul si datatorul Legii, al doilea ca cel mai neinficat luptator impotriva dusmanilor lui Dumnezeu. Este de retinut ca in timpul vietii sale, Ilie nu s-a invrednicit de o vedere "fata catre fata" cu Dumnezeu. Potrivit relatarilor din cartea III Regi, cap. 19, se spune ca atunci cand i s-a aratat Dumnezeu, Sfantul Ilie si-a acoperit fata cu mantia, pentru ca nu putea privi slava lui Dumnezeu. Dar aceasta vedere devine posibila dupa inaltarea sa la cer, cand pe Muntele Taborului, Ilie a vazut slava lui Dumnezeu atunci cand Hristos s-a schimbat la Fata.

Sfintii Parinti spun ca Moise si Ilie au fost prezenti la Schimbarea la Fata de pe Tabor, pentru a li se indeplini dorinta de a vedea fata lui Dumnezeu prin fata schimbata in lumina lui Hristos. Sa nu uitam ca in viata lor pamanteasca nu au reusit sa vada fata lui Dumnezeu, Moise a vazut doar spatelul lui Dumnezeu pe Muntele Sinai, iar Ilie s-a retras intr-o peatera atunci cand Dumnezeu a trecut in adiere de vant.

Ilie, sfantul care aduce ploaia

Sfantul Ilie fiind cunoscut ca cel ce a adus prin rugaciunea sa seceta asupra poporului din Israel si apoi ploaia care a salvat poporul de la moarte, a ajuns sa fie cinstit si ca cel ce aduce ploi. In Liturghier, la slujba care se oficiaza la vreme de seceta, intalnim o cerere in care este redata mijlocirea Sfantului Ilie pentru ploi: "Pentru ca rugaciunile noastre sa fie bineprimite si precum pe Ilie, oarecand, asa sa ne auda si pe noi si sa ne miluiasca, cu ploaie si cu buna intocmire a vazduhului, Domnului sa ne rugam".

Calea impacării

Există rugăciuni pentru cei care urmează să moară, de pregătire pentru această trecere spre cele veșnice. În primul rând, această pregătire constă în întoarcerea de la cele vremelnice la cele veșnice. Sfântul Serafim spunea înaintea morții sale: „Trupește mă simt aproape de moarte, dar în duh sunt ca un nou-născut, simt toată noutatea și prospețimea unui început, nu a unui sfârșit.” De aici necesitatea pregătirii pentru moarte printr-un proces mai conștient și liberator, de asumare a situației, de împăcare cu toate, cu toți, cu sine, cu propria conștiință, cu împrejurările vieții, cu prezentul și cu trecutul, cu evenimentele, cu oamenii și, desigur, cu viitorul, cu însăși apropierea morții.

Trebuie să fie un proces prin care să ajungem să ne găsim pacea, așa cum a spus, cred, **Sfântul Isaac Sirul**, pacea cu Dumnezeu, cu conștiința noastră, cu aproapele nostru și chiar cu lucrurile pe care le-am întâlnit. Așa încât întreg pământul să ne poată spune într-un singur glas: „Mergi în pace!”, iar la rândul nostru să putem spune la tot ce a însemnat pământul pentru noi: „Rămâneți în pace! Fie ca pacea și binecuvântarea Domnului să fie cu voi!” Nu se cade să intrăm în veșnicie legați, încătușați de ură, neîmpăcați. Și, dacă vrem să fim capabili ca, în scurtul răgaz pe care apropierea morții ni-l acordă, să facem acest lucru, este esențial să ne privim întreaga viață ca pe un suiș către veșnicie, nu ca pe un declin treptat spre moarte, ci ca pe un suiș către clipa când, prin ușa cea îngustă a morții, vom intra în veșnicie, nu dezbrăcându-ne de viața vremelnică, ci îmbrăcându-ne întru veșnicie - pentru a folosi cuvintele Sfântului Apostol Pavel.

Dacă în slujba de pomenire ne concentrăm atenția asupra sufletului celui adormit, în cadrul slujbei de înmormântare atenția noastră se îndreaptă de asemenea către plecarea sufletului. Conform tradiției ortodoxe, în primele trei zile de la moartea unei persoane, sufletul rămâne aproape de pământ, vizitând locurile familiare, amintindu-și tot ce a însemnat pământul pentru el, tot ce a petrecut pe pământ; așa încât sufletul care va părăsi această lume va fi deplin

stăpân pe amintirile lui atunci când va sta înaintea lui Dumnezeu. Acordăm de aceea o atenție deosebită acestor trei zile. Se fac **rugăciuni**, pomeniri, gândul nostru stăruie asupra tuturor aspectelor relației noastre cu cel plecat dintre noi. Avem și noi o menire de împlinit. Și noi trebuie să desfacem nodurile dinăuntrul sufletului nostru, să fim capabili ca din străfundul inimii și din toată ființa noastră să-i spunem celui plecat: „Iartă-mă!” și de asemenea: „Te iert, mergi în pace!”

Poate că aici găsim sensul vechiului proverb care spune că nu ar trebui să-i vorbim de rău pe cei plecați dintre noi. Dacă noi, cu adevărat și cu toată sinceritatea, am spus persoanei care a plecat din această viață: „Te iert, te dezleg, îți redau libertatea. Voi sta înaintea lui Dumnezeu mărturisind iertarea ta, ca nimic din ceea ce s-a întâmplat între noi să nu-ți stea în cale către împlinirea și bucuria veșnică”, atunci cum ar mai putea fi posibil să ne întoarcem înapoi, să trezim din nou amintiri neplăcute și amare? Asta nu înseamnă că închidem ochii în fața realității, căci dacă într-adevăr a existat ceva rău în viața celui adormit, dacă au existat într-adevăr tensiuni între el și noi, atunci cu atât mai mult ar trebui să ne rugăm lui Dumnezeu să ne elibereze pe amândoi - atât pe noi, cât și pe cel adormit -, încât să fim în stare să auzim cuvintele de iertare „Mergi în pace!” și să rostim aceste cuvinte într-un duh de înțelegere din ce în ce mai profundă, cu o tot mai deplină conștientizare a libertății noastre.

Mitropolit Antonie de Suroj

Dragi enoriași,

SLUJBELE BISERICII NOASTRE

le puteți vedea și prin dispozitivele dvs. electronice făcând click pe pagina de internet a Bisericii

www.stnicholaschurch.net

sau pe pagina de Facebook

St Nicholas Romanian Church, NY